

Arnhem, 15 januari 2023

Lieve Willem,

Als een kriebeltrui draag ik deze week de weemoed;
stug, met tegenzin, aan alle kanten prikt en jeukt 'ie,
maar als ik 'm uittrek krijg ik het koud.

De bollen laten een groene voorhoede de grond uit kruipen,
scheuten die verkennen of de lente al begonnen is
om weg te kwijnen in de zonloze dras.

Het allerlaatste zakje chocoladepepernoten
dat ik in de kelder had verstopt - is ook al op.

De scholen zijn weer begonnen,
ik fietste deze week, als elke ochtend, met drie in de bak door een tegenwind
die regen als steenslag in mijn gezicht striemde,
heuvelop natuurlijk,
in Arnhem zijn alle heuvels in het ochtenddonker heuvelop,
toen ik ingehaald werd door een brommertje
dat me bijna van de weg af drukte.

Liefst wil ik nu beweren dat ik deze schoffering met waardigheid droeg,
dat ik dit onrecht met een glimlach trotseerde
en omarmde als leermoment voor mijn kinderen
om ze zelfbeheersing en relativering bij te brengen.

In plaats daarvan schreeuwde ik het brommertje na.
"Sukkel!" riep ik. Vanuit mijn tenen.
Een machteloos brullende Engel der Wrake.

Het liet het brommertje, de tegenwind, de overwiekende ganzen koud.

Mijn jongste, opgetogen over het nieuwe woord,
roept sindsdien geen 'papa' meer, maar sukkel! Sukkel!

Ik begon te twijfelen aan de onpartijdigheid van deze wereld.

Ik wilde, zoals jij uit ongenoegen rechtbanken wraakt,
de hele wereld wel wraken
en vervangen door eentje die me gunstiger gezind was.

Maar eigenlijk begint het bij mij.

Want wie sukkelts zaait, zal sukkelts oogsten.

En die wereld
zal me heel wat welwillender ontvangen
als ik die wereld ook wat welwillender tegemoet treedt.